

Burka

Recluída nun alxube de algodón
limitada por barrotes verticais e horizontais
teño a existencia trabada.
Vítima designada no Corán
ocultan a dexeneración que represento
nun manto carcerario.
Só me permiten comunicar nun locutorio de tupidas reixas.
Incluso as rúas son prisións
con galerías enreixadas
con casas que son celas
con fiestras trancadas
con xente cuadrículada.
O meu mundo é un panal sen mel.
Son una abella doente dentro do panal
ferida por una aguillón fanático.
No meu dorido claustro
o sol é unha sandía franxeada
que me espeta pebidas famentas nas vísceras.
Levo a celosía incrustada nos ollos
ocelos cuarteados dun insecto
ollos fartos de transformar na mente
o cadro en circunferencia
de humanizar unha paisaxe cubiforme.

O cubismo é unha arte dirixida á intelixencia
cando a liberdade permite ver e pensar.

Engaiolada entre cegos cadros de Gris
só os meus peitos invisibles, innomeables,
son humanos.

Tramaron tecidos na miña mente.
Vencida
presa no propio *entramado*
penso o mundo cunha malla.
Cansa
abandono a mente na calceta
refúxiome entre reixas
vólvome vainica.

Non hai vida alén da burka
a miña liberdade é encerrarme nela.

Pido esmola abatida na poeira do camiño.
O meu cadaleito será enreixado.

Queizán, Mª Xosé:

iSentinela, alerta! Xerais 2002